

Blum hét 2018.

Középpontban: együttműködés, elfogadás, kommunikáció

Mese a kis tiritarka sünről

1. (hétfő)

Egyszer régen, réges-régen egy kora nyári hajnalon, az erdőnek közepében, egy százéves tölgyfa tövében megbúvó fészekben, született három kis sündisznó. Ez a három kis sündisznó olyan volt, mint egy-egy pamutgombolyag: fehér, puha és simogatós volt minden aprócska tüskéjük. Sünpapa és sünmama felváltva hozták nekik a finomabbnál finomabb falatokat, így a kis sünök gyorsan cseperedtek, ahogy ez már a sünöknel évszázadok óta lenni szokott.

A két nagyobbak egyre barnábbá, erősebbé és szúrósabbá váltak a tüskéi, de bizony a legkisebbnek ahelyett, hogy sötétebbé váltak volna a tüskéi, nem átallottak hét sorban hét színben tündökölni. Sünmama, sünpapa és a testvérei ámulva nézték a kis színpompás hátú sünit. Esténként, mesélés közben, szívesen simogatták, cirógatták azokat a tiritarka tüskéket, mert azok bizony varázslatos érzéseket keltettek. A barna tüskéket érintve a csöpp odút elárasztotta az eső utáni föld illata. A bordótól az érett galagonya ízét érezte mindenki. A sárgáktól mintha beköltözött volna a melengető napsugár a kis házikóba. A narancsos színűek a csillagos eget idézték. A zöldek virágokkal teli mezőt, míg a pirosak az édes szamóca ízét és illatát juttatták eszükbe. A lilák simogatása közben pedig, mintha bizony a harangvirág csengettyűi szólaltak volna meg.

Így éltek együtt békességben, szeretetben egész nyáron... Mindaddig, amíg a nyár elmúltával egy őszi éjszakán hatalmas, tomboló vihar nem kerekedett. Dörgött és villámlott az ég. Forgószél süvített végig az erdőn, ami fölkapta a sünházikót, megpörgette a levegőben, és huss... messzire repítette. A mi tiritarka sünink egy szúrós szederbokorba pottyant. Miután kiverekedte magát a tüskés ágak szövevényéből keservesen szólongatta sünpapát, sünmamát és a testvéreit, de nem találta őket. A hangos kiabálásra azonban egy keszekusza fészkéből kikukucskált a szarka, és így rikácsolt:

- Én még életemben nem láttam ilyen csodabogarat, amilyen te vagy! De akárki vagy is, ha nem hagyod abba ezt a kiabálást, akkor jól megcsipkedlek. - és már repült is lefelé a fészkéből.

Szegény kis tiritarka sünink félelmében összegömbölyödött és gurulni kezdett. Gurult, gurult kifulladásig, és amikor már úgy gondolta, hogy messzire hagyta a cserregőt kigömbölyödött. Egy réten találta magát, ahol a közelében egy egész bolynyi hangya szorgoskodott.

Megszólította őket:

- Nem láttátok errefelé a szüleimet és a testvéreimet?

A hangyák nagy csodálkozva körbeállták, és azt mondogatták:

- Vajon milyen szerzet lehet ez a furcsa jószág? Formára lehetne akár sündisznó is, de a színei... Nahát! Ilyet még nem láttunk. Meneküljünk! – és válasz nélkül úgy eltűntek, mintha ott sem lettek volna.

A mi sünök meg nagy búsan szedte rövid, kis lábait keresztül a tisztáson. Hosszú gyaloglás után elérkezett egy patakhoz, ahol éppen lefekvés előtti koncertet adtak a béka ifjak, akiket szintén megszólított:

- Nem láttátok valamerre a sünszüleimet és a testvéreimet?

A békák hirtelen abbahagyták a kuruttyolást, óriássá fújták magukat és így feleltek neki:

- Még hogy sünpapa és sünmama és süntestvérek! Hahaha! Minket akarsz becsapni? Egy tisztességes tuskédisznónak barnás a háta. Na, de a tied! Nézz a víztükörbe! – és ezután sorban beugráltak a vízbe és magára hagyták a sünököt. A színes hátú nem és nem értette, hogy miért nem segít neki senki... Elszomorodott. Elfáradt. Egyedül maradt és... kibuggyantak a könnyei. Hüppögve dőlt neki egy kispárnára és álomba szenderült.

2. (kedd)

Hajnalban arra ébredt, hogy valaki, vagy valami a hátára pottyant és fennakad a tuskéin. Próbált megszabadulni az ismeretlentől, ezért a fa törzséhez dörgölözött. De hiába.

- Na! Hagyd már abba! Ez fáj! – kiáltotta az a valaki, vagy valami a hátán.

- Nem hagyom, mert nehéz vagy! És egyáltalán: ki vagy, mi vagy? És hogy kerülsz a hátamra?

- Rozmaring vagyok, és én vagyok az utolsó piros alma ezen a vadalmafán. A testvéreim mindegyike valamelyik kamra polcán csücsül, de én jól elbújtam a levelek között, úgyhogy nem vettek észre. Mostanra azonban már az összes levél lepotyogott, és én is belefáradtam a kapaszkodásba. Így kerültem a hátadra, te meg aztán jól összeszurkáltál! Nem szégyelled magad?

- Nem tehetek róla. Süngyerekek vagyok, és szúrós a hátam.

- Te? Sünök? – kérdezte csodálkozva Rozmaring – A sünökök barnák, nem ilyen tiritarkák!

- De én igen! És a szüleim, meg a testvéreim így szerettek! – és ahogy ezt kimondta, ismét pityeregni kezdett a kis szívárványhátú.

- Na, jó. Tényleg szépek a színes tuskéid, csak ne sírj már!

- Nem a tuskéim miatt sírok, hanem azért, mert a forgószél elrepítette a kuckónkat és vele együtt a szüleimet és a testvéreimet is. És most senki nem akar nekem segíteni, hogy megtaláljam őket. Pedig nagyon hiányoznak.

Rozmaringnak megesett a szíve a tiritarka süngyereken:

- Tudod mit? Én segítek neked!

Erre aztán felcsillant a kis sünök szeme, és így kiáltott:

- Hát, akkor guruljunk és keressük meg a családomat! – kacagott boldogan..

Aztán gurultak, gurultak a lejtőn egészen addig, amíg egy hatalmas kertkapu az útjukat nem állta. Belestek a kerítésen és egy hatalmas udvart láttak. Volt ott mindenféle csuda játék: homokozó, csúszda, mászóka, manó ház, csöpp ágyások illatozó növényekkel, madáretető a fákon, pillangó itató cukros víz illattal.

- Istenem! Ez majdnem olyan, mint az erdő, ahol születtem! – sóhajtott a kis tuskéhátú. Orrával meglökte a kaput és a résen át, beosont a kertbe. Rozmaring körülnézett és utána gördült. Nagy hancúrozásba kezdtek. Legurultak a csúszdán. Felmásztak a mászókákra, Hemperegtek a homokban. Bebarangolták a szomszédod kiskerteket és végigszaglászta a növényeket. Sőt! A tiritarka süngyerek még a cukros vizet is megkóstolta, és éppen a bajuszáról nyalogatta az utolsó cseppeket, amikor lábdobogás hallatszott egyre közelebről és közelebről, aztán hirtelen berobbant a kertbe több tucatnyi „kisember”.

- Jaj! Én nagyon félek! Bújjunk el valahová! – súgta a süngyerek, és hátára kapva Rozmaringot, eliskolt egy kisház irányába. A házikóban sok-sok labdát találtak egy nagy kosárban. Rozmaring egy szempillantás alatt eltűnt közöttük, a kis sün is gyorsan összegömbölyödött és befészkelte magát közéjük.

Nyílt a manóház ajtaja és szipogva megjelent egy szöszke, pici lány. Elbújt a legsötétebb szegletbe és már záporoztak is a könnyei. Nem sokáig bírta ezt hallgatni sem Rozmaring, sem a süngyerek.

- Miért sírsz? – kérdezték szinte egyszerre a kosárból mind a ketten.

Szöszke ijedten körbe nézett, de nem látott senkit. Aztán egyszer csak észrevette, hogy a labdák megmozdulnak és kigurul közülük egy alma, meg egy tiritarka sündisznó. Ámulatában még sírni is elfelejtett.

- Miért is sírsz? – kérdezték tőle újra.

- Azért, mert mindjárt bemegyünk az udvarról a tornaterembe, ahol ugyanannyi – vagy egy kicsit több – labda van, mint itt. És a gyerekek labdázni ott is fognak és velem nem játszanak. Mert én nem tudok labdázni. Nekem soha nem sikerül feldobni és elkapni a labdát. Pedig annyira szeretném, ha magasba röptethetném, hogy mindenki elámuljon, milyen ügyes vagyok. Akkor a társaim sem hívnának lyukas kezűnek. – szipogott újra Szöszke.

A süni és Rozmaring összenéztek és egymás szavába mondták:

- Ne sírj már! Mi segítünk.

- Először is simogass meg engem. Ne félj, nem szúrlak meg, csak segíték, hogy abba tudd hagyni a pityergést. – szólt a sün és Szöszke elé tartotta színompás hátát.

Szöszke meglepődött, de óvatosan végighúzta kezét a sündisznón. A barna tuskéket érintve a kis házat elárasztotta az eső utáni föld illata. A bordótól az érett galagonya ízét érezte. A sárgáktól mintha beköltözött volna a melengető napsugár a kis házikóba. A narancsos színűek a csillagos eget idézték. A zöldek virágokkal teli mezőt. A pirosok az édes szamóca ízét, illatát és a lilák simogatása közben, mintha a harangvirág csengettyűi szólaltak volna meg. És láss csodát: Szöszke abbahagyta a pityergést és megnyugodott.

- Most dobj fel engem -, de kapj is el, mert különben igen megütöm magam! Vigyázz rám, kérlek! – szólalt meg Rozmaring.

Szöszke így is tett. Először félénken és csak piciket dobott, de minden alkalommal sikerült elkapnia Rozmaringot. Aztán egyre bátrabban, egyre magasabbra repítette Rozmaringot és mivel nagyon figyelt, hogy ne okozzon bajt új barátjának, mindig sikerült el is kapnia.

- Most velem gyakorolj! – szólalt meg a süni és összegömbölyödött.

Szöszke már dobta is a magasba és..., és... el is kapta. Dobta - kapta, dobta - kapta, dobta – kapta... Vagy százszor repítette a magasba a tarka labdává gömbölyödő süngyereket és egyszer sem ejtette le! Csak úgy kacagott Szöszke boldogságában.

Amikor az udvaron felhangzott az óvó néni hívó szava, a kislány óvatosan a zsebébe rejtette a tüskéhátút és Rozmaringot és már futott is be. A tornateremben mindenki szájtátva figyelte, ahogy a labdákat hajigálta. Ügyesen feldobta és el is kapta őket. Ettől kezdve soha, senkinek nem jutott eszébe, hogy lyukas kezűnek csúfolja.

A süni és Rozmaring pedig megnyugodva elszunyókált a melengető zsebben.

3. (szerda)

Amikor délután megérkezett Szöszke anyukája, a kislány jókedvűen mesélni kezdte az aznapi élményeit, de aztán hirtelen megérezte, hogy valami történhetett: az anyukája arca aggodalmas volt és csak félig-meddig figyelt rá.

- Hallod anya? Mit szólsz? – kérdezte.

- Tudod kicsim, most igyekeznünk kellene. A bátyádat haza kellett hozni az iskolából, mert belázasodott. Siessünk haza!

Szöszke gyorsan felöltözött. A nagy sietségben el is feledkezett Rozmarinról és a süngyerekről. Megfogta édesanyja kezét (egy kicsit meg is simogatta) és már indultak is haza.

Barnus, a bátyja az ágyban feküdt kipirosodott arccal és zsebkendőhalmok, lázmérő és tea vették körül. Apa az ágya mellett ült és mesélt. Ahogy megérkeztek, Anya megpuszilgatta Barnust, kicserélte a vizes borogatást a homlokán és gyógyteákkal itatta. A nagy húsleves főzött, hátha attól erőre kap a kis beteg, Szöszke pedig azon gondolkodott, vajon ő hogyan tudna segíteni. És akkor eszébe jutottak az új barátai. Benyúlt a zsebébe. A jobb zsebében megsimogatta Rozmaringot. A bal zsebében a kis sünt. Erre mind a ketten mocoogni kezdtek. Odasúgta nekik:

- Segítenetek kell, mert a testvérem beteg, nagyon lázas szegény. Mindenki körülötte sűrög, forog, de nem múlik el róla a forróság! Segíteni szeretnék neki, hogy meggyógyuljon végre! De mit tehetnék?

- Menj be a szobádba és fess neki egy varázsképet! – súgta a bal zsebe.

Szöszke így is tett. Becsukta az ajtaját. A kis asztalkájára kitette Rozmaringot és a sünit, majd tétován megszólalt:

- Festeni ugyan szoktam az oviban és itthon is, de hogy a csudába kell varázsképet festeni?

- Először is simogass meg engem! – mondta a tiritarka süni.

Szöszke nem teketóriázott, ahogy végighúzta a kezét a színpompás hátú kis sünen, a barna tüskéket érintve a szobáját elárasztotta az eső utáni föld illata. A bordótól az érett galagonya

ízét érezte. A sárgáktól mintha beköltözött volna a melengető napsugár a lakásukba. A narancsos színűek a csillagos eget idézték. A zöldek virágokkal teli mezőt. A pirosok az édes szamóca ízét, illatát és a lilák simogatása közben, mintha a harangvirág csengettyűi szólaltak volna meg.

- Másodszor: húzd végig az ecsetedet a tüskéimen és figyelj nagyon, hogy minden színhez hozzáérjen! Hozz egy papírt! Kezdj el festeni, és figyeld a csodát! – mondta a tiritarka süni.

Szöszke munkához látott és úgy érezte, mintha az ecset magától festene a kezében: a rajzlapon egy szépségesen csillogó pillangó kezdett kirajzolódni (pont olyan szín pompás, mint a tiritarka süni), és amikor már teljes pompájában tündökölt, huss, felszállt a papírról és a szobaajtó elé repült. Szöszke kinyitotta az ajtót, a lepke pedig berepült Barnus szobájába és az ágyával szembeni falra telepedett.

- Honnan keveredhetett ide ez a szépséges lepke? - ámuldozott mindenki, a szöszi pici lány meg reménykedve mosolygott. Nem árulta el a titkot senkinek, csak figyelt és várta a csodát.

Beesteledett, és amikor már csak a csillagfény világított be az ablakokon, Szöszke még egyszer bekukucskált a bátyja szobájába. És tudjátok, mit látott? Az egész szoba gyémántos, aranyos fényben derengett, Barnus pedig mélyen aludt. És biztosan szépeket álmodott, mert álmában mosolygott. Sőt! A lázrósák is elhalványultak az arcán.

Szöszke megnyugodva ágyba bújt, és amikor reggel felébredt már a bátyja hangját hallotta, ahogy reggeli közben nagy vidáman meséli a szüleinek a szépséges, kalandokkal teli álmait. A betegség elmúlt, mintha sohase lett volna.

Szöszke odasúgta barátainak:

- Köszönöm – és már futott is reggelizni. Reggeli után mindenki elindult, ki az oviba, ki az iskolába, ki meg dolgozni. A lakásban nem maradt más csak a kis süni és Rozmaring a kisasztalon bóbiskolva.

4. (csütörtök)

A nagy csendre a süngyerek és Rozmaring is felébredt. Virágos jó kedvük kerekedett és nagy örömmel, sok-sok nevetéssel gurultak ide-oda Szöszke szobájában. Így sikerült felfedezniük az izgalmasabbnál izgalmasabb játékokat. Kipróbálták mindent. Ugráltak az ágyon, párnacsatáztak, tornyot építettek. Befészkelték magukat a nagy karosszékbe és megnézegették az összes mesekönyvet. Társasjátékoztak. Megetették a babákat, autóztak és... és... aztán egyre csendesebbé váltak. Először a süni telepedett az ablakpárkányra - mélabúsan tekintgetve kifelé -, aztán Rozmaring is odakucorodott mellé és csak nézték-nézték az utcát, a házakat, a járókelőket:

- Tudod Rozmaring, nagyon jó itt, de egyre inkább hiányzik az erdő, a kisház, a szüleim és a testvéreim. Honvágyam van. – szólalt meg a süngyerek. – Megsimogatnád a hátamat?

- Hát, persze! – válaszolta Rozmaring, és ahogy végigcirógatta a tiritarka süni hátát a gyerekszobát elárasztotta az eső utáni föld illata, érezte az érett galagonya ízét és mintha beköltözött volna a melengető napsugár a játékok közé. Vagy a csillagos ég ragyogása és a virágokkal teli mező zöldje. Mintha érezték volna az édes szamóca ízét, illatát, vagy a harangvirág csengettyűinek dalát. És a kis süngyerek szemei bepárásodtak.

Így Talált rájuk Szösške, amikor haza ért az óvodából.

- Mi a baj? – kérdezte a barátait.

- Tudod Szösške, jó volt veled lenni, de egyre inkább hazavágyunk az erdőbe. – válaszolták szomorkásan mind a ketten.

Szösške elgondolkodott:

- Tudjátok mit? Az erdőbe nem tudlak visszavinni titeket, mert nagyon messze van, de a parkig elviszlek benneteket. Az már egy kicsit olyan, mint az erdő. Azzal bedugta a jobb zsebébe Rozmaringot, a bal zsebébe a sünt, kiszaladt a konyhába és így szólt:

- Anya! Menjünk le a parkba sétálni! Légyszi, légyszi, légyszi!

Ennek a kérésnek nem lehetett ellenállni. Anya, apa, Barnus és Szösške, zsebében a barátaival, elindultak. A park egy csendes szögletében Szösške gyorsan előreszaladt, egy hatalmas vadgesztenyefa tövénél a zsebébe nyúlt és lerakta a barátait. Utoljára, még egyszer megsimogatta a süni színpompás tüskéit. Érezte az eső utáni föld illatát, az érett galagonya ízét, a melengető napsugarat. Maga fölött látta a csillagos eget, maga előtt a zöld réteket. Érezte a szamóca ízét, illatát és hallotta a harangvirágok csengettyűit, majd odasúgta nekik:

- Köszönöm, hogy a barátaim lettetek és soha nem foglak elfelejteni benneteket. Még felnőtt koromban sem. – azzal már futott is vissza a családjához.

A kis süni és Rozmaring azzal töltötte az estét, hogy falevelekből kuckót építettek maguknak éjszakára. A sok élménytől elfáradva bekuckóztak, de bizony pihenésről szó sem lehetett. A park lámpafénye kérlelhetetlenül a szemükbe világított. Az éjszakai járókelők cipőinek dobogása, a közelben elfutó autók morajlása megzavarta a csendet és bizony a mi kis barátaink egy percre sem tudták lehunyni a szemüket. Egy ideig forgolódtak, de aztán megelégtéltek:

- Szép, szép ez a park, és egy kicsit hasonlít is az erdőre – az igaz –, de mégsem a mi csendes erdőnk. Induljunk el most rögtön, és keressük meg a hazafelé vezető utat! – szólalt meg a süngyerek. Rozmaring felpattant a hátára, belekapaszkodott az ezerszínű tüskékbe és nekivágtak az ismeretlennek.

Mentek, mentek, mendegéltek a csillagfényes, hűvös éjszakában, de bizony csak körbe-körbe jártak a parkban, és bizony nem találták az erdő felé vezető utat. Már majdnem reggel volt, amikor egy zöld, kicsit kopott, kicsit rozoga kerékpárt láttak meg az egyik kerítés mellett. Elfáradva nekidőltek, és ekkor valaki megszólalt a fejük felett:

- Vigyázz már te tüskéshátú, nehogy kilyukaszd a kerekeimet!

A tiritarka süni és Rozmaring ijedten néztek jobbra is, balra is és akkor vették csak észre, hogy a kerékpár beszél hozzájuk.

- Vigyázok rád, – válaszolta a süni – csak engedd meg, hogy itt a kerekeid mellett egy kicsit megpihenjünk, mert nagyon elfáradtunk már az erdőbe vezető út keresgélésében.

- Az erdőbe vezető utat keresitek? Aztán miért akartok ti odajutni?

A süngyerek és Rozmaring ekkor elmesélték vándorlásuk történetét: az elindulást és a szarkával, a hangyákkal és a békákkal való találkozást. Azt is persze, ahogy egymásra találtak

és barátok lettek. Meséltek az óvodáról, Szöszkéről, a családjáról és arról, hogy már nagyon szeretnék megtalálni az erdőt és a kis sün szüleit és testvérkéit.

A zöld, kissé már rozoga kerékpár rövid gondolkodás után így szólt:

- Rendben. Segítek. Kapaszkodjatok fel a nyeregbe és elviszlek benneteket az erdőbe. Jól ismerem az odavezető utat, hiszen hetente többször is arrafelé kerekezik rajtam a kispazdám.

Rozmaring ismét a kis sündisznó hátára pattant, aki meg a bicikli nyergébe mászott és - a kerékpár hangos csilingelése közepette - útnak indultak.

5. (péntek)

Hajnalig görögtek-gurultak úttalan utakon át, de a kelő nap sugarainál a kis tiritarka már tudta, hogy jó felé járnak. Meg sem kellett simogatni, mégis érezni lehetett az eső utáni föld illatát, az érett galagonya ízét, a melengető napsugarat. Maga fölött látta a csillagos eget, maga előtt a zöld réteket. Érezte a szamóca ízét és illatát és hallotta a harangvirágok csengettyűit. És valóban, a zöld, kicsit rozoga bicikli hirtelen lefékezett, és így szólt:

- Megérkeztünk. Innen már egyedül kell tovább mennetek! – csengetett még egy utolsót, és elindult vissza a városba, hogy mire felébred kispazdája, ott találja, ahol tegnap hagyta: a kerítésnek támasztva.

A sün, tiritarka hátán az almával, elindult az erdőbe. Mindketten vacogtak a hidegtől, amellyel az őszi köd beborította a tájat. A kis tuskésdisznó érezte, lassan eljön számára a téli álom ideje. Szedték hát a lábukat, amikor Rozmaring észrevett egy patakot, nem messze tőlük.

- Odanézz! Nem ez a patak az, ahol a békákkal találkoztál? – kérdezte.

- Nahát! De igen! Tényleg ez az a patak! Akkor itt van már a közelben a százéves tölgyfa is! – örvendezett a süngyerek – Ó! De mi történik ott?

A patakhoz közelebb érve már nem csak a békák szívszaggató siránkozását hallották, hanem kétségbeesett ugrándozásuk okát is látták. A békák olyan elragadtatottan kuruttyoltak, hogy nem voltak elég figyelmesek... Így történhetett, hogy egyik béka beszorult egy, a domboldalról leguruló, jókora kő alá. A kő akkora volt, hogy a békák sehogyan sem tudták kiszabadítani szerencsétlenül járt társukat.

- Segítsünk rajtuk! – szólt a sün.

Ahogy körülnézett már ki is találta a megoldást: Rozmaringgal a hátán, felkapaszkodtak a jókora kő felett magasodó domboldalra. Onnan aztán mindketten jó nagy lendületet véve, nekigörögtek a békát fogva tartó kőnek. Kettejük erejétől a kő megbillent és a béka kiszabadult alóla. A békakórus hálából kuruttykoncertet adott süniéknek, majd boldogan a tóba toccsantak valamennyien.

A süngyerek és Rozmaring tovább görögtek-gurultak és hamarosan elérték egy tisztásra, ahol egy bolynyi hangya rohangált fejvesztve. Bizony ezek voltak azok, akik cserbenhagyták a kis tiritarka sünt a vándorútja elején.

- Mi bajotok van? Miért rohangáltok fel és alá? – kérdezte a kis sün.

- A tegnapi nagy eső elárasztotta a járatainkat. Eláztunk, fázunk és nincs már időnk arra, hogy új bolyt építsünk a tél beállta előtt. – válaszolta a hangyakirálynő.

- Segítsünk? – kérdezte Rozmaring a tüskésdisznót.

- Persze. – vágta rá a kis süni. – Már azt is tudom, hogyan. – mondta és visszadöcögött a patakhoz. Leszakított egy nádszálat. Odavitte a hangyaboly bejáratához és bedugta a bejáratba. Rozmaring alma a hátára pattant, jó erősen megszívta a nádszálat, és lássatok csodát: a nádszálon keresztül a hangyajáratokból áradt kifelé a víz. A hangyák hálásan megköszönték a segítséget, és sietve eltűntek - immár - vízmentes járataikban.

A két barát tovább görgött-gurult és hamarosan elérték a szarka keszekusza fészket is, ahol szintén csak a baj várta őket. A rikácsolós szarka önagysága addig-addig ficergett a rendetlenül összedobált gallyak között, amit fészeknek nevezett, amíg kilyukadt az alja és ökelme a földre pottyant. A szegény szarka szárnya úgy megroppant, hogy nem tudta mozdítani sem, nem hogy a fára visszarepülni.

- Ezen a madáron már biztos, hogy nem tudunk segíteni – morogta maga elé Rozmaring egy kicsit kajánul, mert, hogy haragudott ám nagyon a szarkára, amiért ijesztgette a tiritarkát még tavasszal.

- Biztos, hogy tudunk – szólalt meg ekkor a kis süni – csak gondolkodjunk együtt.

Törték a fejüket, és hamarosan kisütötték a szarkamentő haditervet. Ágakkal rögzítették a madár fájós szárnyát. Aztán indákból kötelet fontak, amit a szarka köré csavartak. A kötel másik végét átrepítették egy vastag ágon, és minden erejüket beleadva, felhúzták a szarkát a fészkebe. A szarka megköszönte nekik a jószívű segítségüket és utánuk kiáltott:

- Ha továbbindultok az ösvényen, akkor nemsokára kiértek a százéves tölgy tisztására, ahol egy kis házikót is látok – azzal jó mélyre bújt a fészkebe.

A süni hátára kapta Rozmaringot és megújult erővel elkocogott abba az irányba, amerre a szarka mutatott. Az ösvény végén valóban ott állt a százéves tölgyfa és körülötte a levelekből, gallyakból épített sünház. Boldogan bekopogott az ajtaján. Nagy öröme, sünpapa nyitott ajtót. Először csak állt vele szemben, alig hitt a szemének, de aztán kacagva kiabálta tele a tisztást a jó hírrel:

- Gyertek gyorsan! A mi kis tiritarkánk hazatalált! És akkorára nőtt, hogy alig ismerem rá!

Erre a jó hírre aztán mindenki kimászott a kisházból, és bizony hatalmas volt az öröm. Sünpapa, sünmama és a testvérei körbe-körbe szeretgették a világot járt sünit. Estig mesélték egymásnak, hogy kivel mi minden történt, amióta a forgószél felkapta a házukat. Sünpapa, sünmama és a testvérek elmesélték, hogyan építették újra a házukat. A tiritarka süni pedig a barátjáról és a velük esett kalandokról beszélt.

Esteledett már, amikor a viszontlátás öröme annyira elfárasztotta őket, hogy nyugovóra akartak térni.

Sünpapa, sünmama és a testvérek fáradtan, de boldogan tessékelték a sünház kis szobájába a tiritarka süngyereket, és persze Rozmaringot is. Igen ám, de a sünkuckó túl szűk volt ahhoz, hogy még ők ketten is beférjenek. Tanácstalanul pislogtak egymásra az este sötétjében, és nem tudták, mitévők legyenek. Ekkor azonban, hangos szárnycsattogással megérkezett a szarka, aki gallyakat hozott. A tisztást elárastották a hangyák és mindegyik egy-egy levelet cipelt, végül a béka ifjak ugráltak be középre sok-sok száraz hínárral a szájukba. Mindenki lerakta az adományát és már el is tűntek. Csak messziről kiabálták kórusban a süncsaládnak:

- Jó tett helyébe, jót várjatok kedves barátaim! Szép álmokat! Tavasszal találkozunk.

A süncsalád hamarjában nekilátott és ripsz-ropsz hozzáépítettek a sünkuckóhoz még egy szobát. Így már kényelmesen elfért benne mindenki – a jó barát Rozmaring is. A téli hideg beállta előtt még arra is maradt idejük, hogy alaposan szigeteljék a kuckót, betömjék a bejáratot, és kizárják a fagyos szeleket. Mielőtt téli álmra hajtották a fejüket, Rozmaring gondolt egyet: elővett néhány üres papírt, végighúzott egy ecsetet a tiritarka kis tuskédisznó hátán és varázsképek sokaságát festette meg így. Mindegyik varázskép egy-egy kalandjukat örökítette meg. Amikor a képek elkészültek felakasztották a ház falára valamennyit. Ágyba bújtak és Rozmaring még egyszer megsimogatta barátja színompás tuskéit. A kis házikóba beköltözött az eső utáni föld és a galagonya, meg a szamóca illata, a csillagos égbolt ragyogása, a melengető nap sárgája, a harangvirág csilingelése pedig álomba ringatta őket.

Hagyjuk őket békésen aludni tavaszig!

Itt a vége, fuss el véle

Vagy tán mégsem?

Folytassátok kedvetekre!

Karczewicz Ágnes

óvodapedagógus